

[Sneum.]

denne ytrer visse Betæneligheder ved den 4-aarige Uddannelse. Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen fremdrog jo en Artikel af Skoledirektør A. Fossing i Gaar her i Folketinget; jeg antager, det er den samme Artikel, han tænker paa. Jeg tror dog ikke, man skal lægge synderlig Vægt paa Skoledirektørens Betæneligheder, naar de ses paa Baggrund af Kravet fra Københavns Lærere og Lærerinder, der gaar ud paa at faa den 4-aarige Uddannelse. Jeg lægger mere Vægt paa, hvad den samlede københavnske Lærerstand ønsker og kræver, end hvad Skoledirektøren her i København mener, og jeg havde egentlig tænkt mig, at det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen var nogenlunde sindet som jeg overfor dette Forhold. Fhv. Undervisningsminister By-skov har lige til de sidste Dage vist sine Betæneligheder, men det er jo noget, som vi med næsten matematisk Nøjagtighed har kunnet forudse. Alt i alt maa det siges, at Danmarks Lærerstand trods de enkelte utilfredse har sluttet Kreds om Forslaget, og jeg tror ogsaa, det store Flertal ønsker det gennemført i den Skikkelse, som det nu har faaet her i Folketinget.

Det har været fremhævet, at særlig Landboerne og Landsbyskolen var uinteresseret i en forbedret Læreruddannelse, og at Landsbylærerne godt kunde nøjes med den nuværende Uddannelse. Jeg maa sige hertil, at jeg slet ikke kan forstaa denne Tanke. Afdøde Professor K. Kroman sagde en Gang, at Landsbyskolen burde have de dygtigste og mest kundskabsrige Lærere, fordi Skoleforholdene ikke var saa gode paa Landet som i Købstæderne. Man har færre Timer og Skoledage, man har daarligere Klasseinddeling, o. s. v., o. s. v., og derfor var det efter Professor Kromans Mening det rigtige at ansætte de dygtigste og bedst uddannede Lærere paa Landet. Denne Tankegang er jo egentlig rigtig, og det forekommer ogsaa mig at være uforstaaeligt, at man kan mene, at Landsbyskolen ikke har Trang til en forbedret Læreruddannelse. Man har særlig peget paa, at det var unødvendigt for Landsbylærere at være kyndige i fremmede Sprog, fordi Landsbyskolen ikke havde fremmede Sprog som Fag, og fordi Landsbyungdommen ikke behøvede at faa Undervisning i Engelsk eller Tysk. I de fleste Købstæder undervises der jo i fremmede Sprog i Folkeskolens øverste Klasse, men ogsaa ude i Stationsbyerne, hvor man har købstadordnet Skolevæsen, er dette Tilfældet mange Steder; og at Lysten blandt Landsbyungdommen til at lære fremmede

Sprog virkelig er til Stede, er der jo mange Vidnesbyrd om. Et meget slaaende Bevis herfor bringer Venstrebladet „Aarhus Amtstidende“ for 9. Februar i Aar, altsaa for faa Dage siden, idet Bladet har en Artikel med Overskriften: „Fremmede Sprog i Landsbyaftenskolen“. Artiklens Forfatter er Lærer C. Jensen-Hammer, Sønderup, der er Formand for Dansk Aftenskoleforenings Landsbygruppe. Lærer C. Jensen-Hammer meddeler, at han har paabegyndt et Kursus i Engelsk under Studiekredsform efter Lingua-phone-Metoden. Der er 16 Deltagere i Kurset, og de samles en Gang ugentlig i hans Skole, og „vi slider ud af karsken Bælg“, siger han i denne Artikel. Videre hedder det saaledes:

„efter at Holdet nu har været sammen 6 Aftener, og Eleverne har gjort et godt Hjemmearbejde, er jeg klar over to Ting, nemlig at mine Elever kan faa noget ud af Sprogstudiet, og at der ikke bliver Frafald paa det Hold i Vinter“.

Disse Udtalelser af en kendt og anset Landsbylærer i et Venstreblad er jo et straalende Vidnesbyrd om, at Ungdommen paa Landet gerne vil lære fremmede Sprog, og hvorfor skal vi her i Rigsdagen saa sætte os imod det? Hvorfor skal vi ikke medvirke til, at Landsbylærerne kan blive saaledes uddannet, at de kan undervise og vejlede Ungdommen i Studiet enten af Tysk eller Engelsk? Lærer Jensen-Hammer er sikkert ikke den eneste Landsbylærer, der har taget sig af denne Opgave. Jeg ved ogsaa, at Sogneraad og Skolekommissioner flere Steder paa Landet ved Indstilling til Lærerembeder ofte foreslaar Lærere, som har Uddannelse i fremmede Sprog, og der er ogsaa noget, der tyder paa, at Befolkningen er ved at faa Øjnene op for Betydningen af at have en sprogligt kyndig Lærer. Det skal man tænke paa, naar man lovgiver om Læreruddannelsen.

Vi har hidtil haft Enhed i vor Læreruddannelse. Det bliver der ogsaa efter det foreliggende Lovforslag, og jeg vil ikke haabe, at vi nogen Sinde skal naa til, at der bliver een Uddannelse for Lærere ved Folkeskolen i Købstæderne og København og een for Lærere ved Folkeskolen paa Landet. Naar det foreliggende Lovforslag forhaabentlig snart bliver til Lov, er jo dermed Rammerne givet for den fremtidige Læreruddannelse, men vi kan vist alle være enige om, at her som overalt, hvor det gælder Undervisning, er de ydre Former ikke nok. Lovparagraffer alene skaffer ikke det ønskede Fremskridt, og ministerielle Cirkulærer kan heller ikke ud-